

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudkyň Mgr. Jany Jurečkové a Mgr. Andrey Veselé ve věci

žalobkyně

KRPA INVESTMENT, a. s.

IČO: 28014111

se sídlem Zahradní 173/2, 326 00 Plzeň

zastoupena

JUDr. Simonou Kasperovou, advokátkou

se sídlem Schwantnerova 899, 541 01 Trutnov

proti

Ministerstvo kultury

žalovanému

se sídlem Maltézské náměstí 471/1, 118 11 Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí ministra kultury ze dne 10. 4. 2015, č. j. MK 19476/2015 OLP,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

Odůvodnění:

I. Základ sporu

1. Žalobkyně se podanou žalobou domáhá zrušení prvostupňového i druhostupňového rozhodnutí žalovaného, jež byla vydána v řízení vedeném podle § 8 zákona č. 20/1987 Sb., o státní památkové péči, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**zákon o památkové péči**“). Ministerstvo kultury v tomto řízení nevyhovělo žádosti žalobkyně o zrušení prohlášení stavby za kulturní památku. Žalobkyně se konkrétně domáhala zrušení památkové ochrany areálu bývalé papírny Piette v Plzni, tedy souboru vymezených staveb, které byly prohlášeny za kulturní památku rozhodnutím Ministerstva kultury ze dne 19. 12. 2012, č. j. MK 75759/2012 OPP, a tímto rozhodnutím také blíže specifikovány pro účely památkové ochrany (dále jen „**dotčené stavby**“ či „**dotčené nemovitosti**“).
2. Žalovaný prvostupňovým rozhodnutím ze dne 14. 4. 2014, č. j. MK 20373/2014 OPP (dále jen „**prvostupňové rozhodnutí**“), nevyhověl žádosti žalobkyně o zrušení prohlášení stavby za kulturní památku. Proti tomuto rozhodnutí žalobkyně brojila rozkladem ze dne 6. 5. 2014, o kterém ministr kultury rozhodl rozhodnutím ze dne 10. 4. 2015, č. j. 19476/2015 OLP (dále jen „**druhostupňové rozhodnutí**“). Žalovaný neshledal podaný rozklad jako důvodný a potvrdil závěry prvostupňového rozhodnutí.

II. Obsah správních spisů

3. Žalovaný na výzvu soudu předložil dva správní spisy týkající se projednávané věci.
4. Starší ze spisů zachycuje správní řízení o prohlášení dotčených nemovitostí za kulturní památku ve smyslu § 3 zákona o památkové péči. Druhý správní spis se pak týká řízení, v jehož rámci byla vydána napadená rozhodnutí, tedy řízení o zrušení daného prohlášení.
5. Správní řízení o prohlášení dotčených nemovitostí za kulturní památku bylo zahájeno na základě podnětu Magistrátu města Plzně, odboru památkové péče ze dne 16. 3. 2012. Ve smyslu § 3 odst. 2 zákona o památkové péči byli dne 27. 3. 2012 vyrozuměni o zahájení správního řízení vlastníci nemovitostí navržených na prohlášení za kulturní památku a zároveň jediní účastníci řízení – žalobkyně (KRPA INVESTMENT a. s.) a společnost VKPP a. s.
6. Na základě žádosti Ministerstva kultury [ve smyslu § 32 odst. 2 písm. e) zákona o památkové péči] se k návrhu na prohlášení vyjádřil také Národní památkový ústav, pracoviště Plzeň, jenž doporučil prohlášení celého areálu za kulturní památku.
7. Dle § 3 odst. 1 zákona o památkové péči svůj souhlas s prohlášením dotčených nemovitostí za kulturní památku vyjádřil také Krajský úřad Plzeňského kraje, odbor kultury, památkové péče a cestovního ruchu.

8. Následně Ministerstvo kultury vyzvalo účastníky řízení (společnosti KRPA INVESTMENT a. s. a VKPP a. s.) k seznámení se s nashromážděnými podklady. Žalobkyně v reakci na to uvedla, že s návrhem nesouhlasí zejména s ohledem na špatný stav některých dotčených nemovitostí a zvýšenými náklady spojenými s jejich zachováním v případě památkové ochrany. Dále žalobkyně navrhla, aby Ministerstvo kultury zadalo zpracování nezávislého odborného posudku z oboru architektury. Ministerstvo kultury na tuto výzvu zareagovalo zadáním zpracování takového posudku Národnímu technickému muzeu v Praze, jehož závěry hovoří z velké části ve prospěch prohlášení areálu (dotčených nemovitostí) za kulturní památku.
9. Druhý účastník řízení, společnost VKPP a. s., na výzvu nijak nereagoval.
10. Žalobkyně pak také předložila odborný posudek hodnotící stavebně-technický stav jedné z budov navržených k památkové ochraně, konkrétně budovy bývalé kotelny v areálu papírny Piette (Stavebně-technický průzkum objektu bývalé kotelny p. č. 1657/1). Předložený posudek dochází k závěru, že statika střešní konstrukce je v havarijním stavu, provizorní podepření není dostatečné a hrozí nebezpečí újmy na majetku či zdraví.
11. Na základě nashromážděných dokumentů Ministerstvo kultury učinilo závěr, že disponuje dostatečným množstvím podkladů pro rozhodnutí ve věci a vydalo již výše zmíněné rozhodnutí ze dne 19. 12. 2012, č. j. MK 75759/2012 OPP, kterým byly navržené nemovitosti prohlášeny za kulturní památku.
12. Proti tomuto rozhodnutí podala žalobkyně rozklad, který byl zamítnut pro opožděnost, a to rozhodnutím ministra kultury ze dne 9. 10. 2013.
13. Druhé správní řízení bylo následně zahájeno na základě žádosti žalobkyně ze dne 17. 12. 2013 o zrušení prohlášení chráněných staveb za kulturní památku. V návaznosti na tuto žádost a v souladu s dikcí § 8 odst. 2 a § 44 zákona o památkové péči si Ministerstvo kultury vyžádalo stanovisko od Národního památkového ústavu, ú. o. p., v Plzni, Magistrátu města Plzeň, odboru památkové péče a Krajského úřadu Plzeňského kraje, odboru kultury, památkové péče a cestovního ruchu. Následně se zástupci oslovených správních orgánů společně se zástupci Ministerstva kultury a se zástupci společnosti KRPA INVESTMENT, a. s., zúčastnili místního šetření v areálu bývalé papírny Piette. V návaznosti na toto místní šetření oslovené správní orgány vydaly svá stanoviska, přičemž shodně nedoporučily zrušení památkové ochrany chráněných staveb.
14. K nashromážděným podkladům se žalobkyně vyjádřila v přípise ze dne 27. 3. 2014. V něm uvedla, že vyjádření dotčených orgánů pouze citují vyjádření z předcházejícího správního řízení o prohlášení chráněných staveb za kulturní památku. Dle mínění žalobkyně se orgány nevypořádaly s jejími námitkami, neproběhlo tedy dokazování ve smyslu § 50 a násl. zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „**správní řád**“) a opakovaně nebyl zjištěn stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti ve smyslu § 3 správního řádu. Zejména pak námitka nadměrné ingerence orgánů státní památkové péče do jejích vlastnických práv.
15. Ministerstvo ve věci samé pak vydalo prvostupňové rozhodnutí, kterým nevyhovělo žádosti žalobkyně učiněné ve smyslu § 8 zákona o památkové péči. Proti tomuto rozhodnutí žalobkyně brojila rozkladem ze dne 6. 5. 2014, o kterém ministr kultury rozhodl druhostupňovým rozhodnutím. Žalovaný neshledal podaný rozklad jako důvodný

a potvrdil závěry prvostupňového rozhodnutí. Druhostupňové rozhodnutí bylo žalobkyni doručeno 14. 4. 2015 do datové schránky.

III.

Obsah žaloby, vyjádření stran a řízení před soudem

16. Žalobkyně se žalobou domáhá zrušení prvostupňového i druhostupňového rozhodnutí v celém rozsahu.
17. Jako důvod pro jejich zrušení shledává žalobkyně jejich nezákonnost, která dle jejího názoru spočívá v postupu žalovaného vedoucího k vydání dotčených rozhodnutí, jež zkrátil žalobkyni na jejích právech. Jako druhý důvod pro zrušení obou rozhodnutí uvádí žalobkyně jejich nepřezkoumatelnost z důvodu „takřka absence“ odůvodnění úvah, které vedly k vydání napadeného rozhodnutí. Uvedené důvody dále žalobkyně rozvádí a blíže specifikuje.
18. Žalobkyně prvně namítá, že se žalovaný nevypořádal s důkazy navrženými žalobkyní. Svoje námitky proti prohlášení za kulturní památku všech budov bez rozdílu uplatňovala žalobkyně od zahájení řízení o prohlášení za kulturní památku, od počátku rovněž deklaruje, že je nakloněna ochraně dominantních prvků, avšak v ekonomicky a kulturně odůvodnitelném rozsahu. Svá vyjádření, která ani předtím nebyla řádně vypořádána, znovu uplatnila v žádosti o zrušení prohlášení za kulturní památku. V řízení Ministerstvo kultury neprovedlo řádné dokazování ve vztahu k důvodům zrušení ochrany a nezjistilo stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti ve smyslu § 3 správního řádu. Vyjádření subjektu veřejné správy, která byla v řízeních ve věci předmětné kulturní památky uplatněna, buď citují svá vlastní vyjádření k řízení o prohlášení za památku (Magistrát města Plzně, Krajský úřad Plzeňského kraje), anebo na ně odkazují (Národní památkový ústav). Ministerstvo kultury zejména nevypořádalo podatelem rozkladu předložený Stavebně technický průzkum objektu bývalé kotelny p. č. 1657/1 z ledna 2011. Ten nebyl řádně vypořádán ani v předchozím řízení o prohlášení za památku, ve kterém pouze bylo vyžádáno odborné posouzení Národního technického muzea, jehož irelevanci žalobkyně v tomto řízení prokázala.
19. Žalobkyně dále namítá porušení zásady legitimního očekávání, kterého se žalovaný měl dopustit rozdílným přístupem při rozhodování skutkově shodných nebo podobných situací, resp. prohlašování částí jiných průmyslových komplexů za kulturní památku. Jako příklad uvádí areál plzeňského Prazdroje nebo strojírny Škoda. Dle žalobkyně odlišný přístup přiznává i sám odbor památkové péče Magistrátu města Plzně v Interní informaci ze dne 29. 5. 2008, kterou zaslal na vědomí vlastníkově až dne 15. 4. 2009, tj. téměř rok poté. Dále i v případě budov bývalých papíren Piette je dle žalobkyně uplatňován rozdílný přístup – zatímco zachovalá a architektonicky hodnotná vila vlastníka papíren byla v červnu 2009 za nečinného přihlížení orgánu státní památkové péče zdemolována (29. 5. 2009 provedl odbor památkové péče Magistrátu města Plzně místní šetření), podstatně méně zachovalé budovy na hranici své životnosti byly navrženy na prohlášení za kulturní památku.
20. Žalovaný také měl zasáhnout do práva žalobkyně na spravedlivý proces. Veškeré postupy všech instancí orgánu státní památkové zatěžují žalobkyni neúměrnou délkou. Zatímco žalobkyně pozbyla svá procesní práva zmeškáním zákonné lhůty k podání rozkladu proti

prohlášení souboru budov bývalé papírny Piette za kulturní památku o jediný den, orgány státní památkové péče trvale nerespektují procesní lhůty k vydání rozhodnutí, neboť jim žádný procesní postih nehrozí. Napadené rozhodnutí bylo vydáno dne 10. 4. 2015 k rozkladu ze dne 6. 5. 2014. Odbor památkové péče Magistrátu města Plzně poprvé kontaktoval žalobkyni při informativním jednání dne 29. 5. 2008, zápis ze schůzky zaslal 15. 4. 2009. Při jednání naznačil rozsah památkového zájmu, a ačkoliv žádným způsobem nepokračoval v krocích vedoucích k ustanovení právně relevantní památkové ochrany, nakládal se souborem budov jako s kulturní památkou (viz zásahy do postupu stavebního úřadu). Další jednání s vlastníkem neproběhla, teprve v roce 2012 po ohlášení záměru odstranit budovu kotelny odbor památkové péče účelově podal podnět Ministerstvu kultury k prohlášení souboru budov za památku. Dlužno podotknout, že Ministerstvo kultury vedlo řízení o prohlášení za kulturní památku dalších téměř 9 měsíců i přesto, že toto řízení podléhá plně lhůtám pro rozhodnutí podle § 71 odst. 3 správního řádu. Porušení ústavních práv vlastníka-žalobkyně je třeba spatřovat v tom, že v podstatě od roku 2008 nemohla se svým majetkem svobodně nakládat, aniž by byla omezena řádným vyhlášením ochrany veřejného zájmu.

21. Kromě namítaných procesních pochybení žalovaného žalobkyně dále namítá nesprávnou aplikaci hmotného práva, zejm. zákona o památkové péči. Konkrétně uvádí, že § 2 zákona o památkové péči dovoluje Ministerstvu kultury jako příslušnému správnímu orgánu prohlásit za památku pouze „*věci, které jsou významnými doklady historického vývoje, životního způsobu a prostředí společnosti od nejstarších dob do současnosti, jako projevy tvůrčích schopností a práce člověka z nejrůznějších oborů lidské činnosti, pro jejich hodnoty revoluční, historické, umělecké, vědecké a technické*“. Jelikož tyto znaky nejsou naplněny, je dle žalobkyně důvodné žádat o zrušení památkové ochrany. Ačkoliv se celý problém zdá být odborně velmi složitým, lze jej zúžit na tři aspekty – na otázku charakteristiky „areálu“, otázku zachování dotčených budov z hlediska autenticity dokladu historického vývoje a otázku alespoň rámcového odhadu potřebných finančních prostředků.
22. Žalobkyně v žalobě polemizuje s památkovou hodnotou „areálu“. Pojem „areál“ zákon o státní památkové péči nezná. Přesto je zachování „areálu“ ve vyjádřeních subjektů veřejné správy nejčastěji uváděným důvodem proti zrušení památkové ochrany. Vyjádření Krajského úřadu Plzeňského kraje č. j. KPP/251/14 ze dne 26. 2. 2014 rovněž akcentuje urbanistickou hodnotu „areálu“. Tento důvod zachování prohlášení bývalé papírny za památku žalobkyně striktně odmítá. Dle ní letecký snímek v příloze č. 14 dokládá, že míra novodobé zástavby tuto koncepci nenávratně zničila. Ministerstvo si je toho však vědomo, neboť za památku prohlásilo pouze budovy, nikoliv parcely, které tak mohou být dále zastavovány.
23. Žalobkyně dále poukazuje na problematičnost památkové hodnoty výrazně přestavěných staveb. Dle žaloby jen některé budovy jsou dochované, většina je buď přestavěná už nyní anebo tak zchátralá, že bude třeba rozsáhlé konstrukční a materiálové výměny. Obojí má s ohledem na zájmy památkové péče jediný důsledek – po zabezpečení technického stavu se již nebude jednat o doklad historického vývoje ve smyslu § 2 zák. o státní památkové péči. Nejmarkantnějším příkladem je hala bývalého papírenského stroje (budova č. 2), tovární hala bývalé celulózky (budova č. 7) a zejména budova kotelny (budova č. 4), která je přímo v havarijním stavu. Stavebně-technický průzkum objektu bývalé kotelny jednoznačně požaduje „*ocelovou střešní konstrukci neprodleně z hlediska její únosnosti demontovat*“, Ministerstvo kultury závěry tohoto podkladu pro rozhodnutí relativizuje a bez

jakéhokoliv zákonného zmocnění dovozuje, že „konstrukce může být za určitých podmínek zajištěna (podepřena) takovým způsobem, že nadále nebude brozit její závažné poškození či samovolná destrukce“. S ministerstvem tedy nelze souhlasit ani v tom, že „objekt kotelný lze obnovit takovým způsobem, aby nepozbyl zásadní většinu svých památkových hodnot“. Po výměně střechy a střešní konstrukce bude objekt poloviční novostavbou, avšak památkově chráněnou. Hodnotí-li orgány státní památkové péče podíl vyměněných konstrukčních prvků jako relevantní fakt ve vztahu k výši uložené pokuty [viz rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) ze dne 13. 3. 2013, č. j. 7 As 188/2012 – 25], tím spíše je nutné argumentací *a minori ad maius* nahlížet tento podíl jako určující při prohlašování, resp. rušení památkové ochrany.

24. Jako poslední námitka je pak žalobkyní uváděna absence alespoň rámcového odhadu finančních prostředků, které bude nutné vynaložit navíc v rámci obnovy chráněných budov. Dle žalobkyní citované judikatury NSS je rolí státu, aby zásah do vlastnických práv osob způsobený památkovou ochranou kompenzoval svojí dotační politikou. V řízení o napadeném rozkladu je orgány státní památkové péče stále zdůrazňována připravenost podílet se na obnově bývalé papírny Piette dotacemi. Nezdůraznily ovšem, že dotace nejsou nárokové, většinou se jedná o prostředky samosprávy, a tedy není možné zavázat se k jejich poskytnutí. Jsou-li nabízené dotace významnou měrou zmírňující, není hodnotitelné, neboť ze strany veřejné správy nebyl učiněn ani rámcový odhad nákladu nutných k pokrytí obnovy, jejíž rozsah právě veřejná správa určí.
25. Žalovaný odpověděl na žalobu Vyjádřením žalovaného k žalobě ze dne 20. 8. 2015. Žalovaný nesouhlasí s žalobou a navrhuje, aby byla zamítnuta, neboť je nedůvodná.
26. Žalovaný je přesvědčen, že jeho postup byl plně v souladu s právními předpisy a že v žalobou napadeném rozhodnutí ministr kultury důvodně shledal, že Ministerstvo kultury shromáždilo všechny potřebné podklady a na základě jejich řádného vyhodnocení dospělo k závěru, který v rozkladem napadeném rozhodnutí dostatečně odůvodnilo, že ve smyslu § 8 zákona o památkové péči nebyl prokázán mimořádně závažný důvod pro zrušení prohlášení předmětného souboru nemovitostí za kulturní památku, neboť tento soubor doposud vykazuje znaky kulturní památky ve smyslu § 2 odst. 1 písm. a) zákona o památkové péči. Žalovaný má tak za to, že prohlášení předmětného souboru za kulturní památku důvodně a oprávněně nebylo zrušeno.
27. Žalovaný připomíná, že od doby pravomocného prohlášení areálu za kulturní památku do doby podání žádosti o zrušení prohlášení areálu za kulturní památku uplynul pouze jeden rok.
28. Během této doby se stav jednotlivých částí areálu nijak nezměnil. Žalovaný zdůrazňuje, že v podaném rozkladu i ve vyjádření ze dne 27. 3. 2014 žalobkyně výslovně přiznává, že v areálu od roku 2012 nedošlo k žádným významnějším změnám. Památkové hodnoty zůstaly zachovány v plném rozsahu. Stavebně-technický stav budov je shodný jako v době prohlášení, stejně tak během tohoto období nebyly v areálu provedeny žádné nové úpravy či radikální stavební zásahy. Stav souboru byl v rámci řízení o zrušení prohlášení za kulturní památku prověřen, a to při místním šetření dne 19. 2. 2014 za účasti žalobkyně a dalších dotčených orgánů státní památkové péče, které pak ve svých písemných vyjádřeních dospěly k závěru, že nebyly zjištěny důvody pro zrušení prohlášení souboru za kulturní památku. Ani žalobkyně v průběhu řízení, v rozkladu či v žalobě neuvádí žádné nové skutečnosti ohledně stavebního stavu souboru a námitky uplatněné v nyní podaném

rozkladu se shodují s námitkami (včetně problematiky stavebně-technického stavu objektu kotelny), které uplatnila již v průběhu předchozího řízení o prohlášení za kulturní památku a v rámci opožděně podaného rozkladu, které však byly již řádně vypořádány v rozkladem napadeném rozhodnutí i v předchozím rozhodnutí ministra kultury, kterým byl zamítnut opožděný rozklad.

29. Žalovaný dále uvádí, že námitky obsažené v rozkladu i v žalobě, které se týkají údajné absence památkových hodnot předmětného souboru s tím, že již v roce 2012 nebyly dány podmínky pro to, aby byl areál prohlášen za kulturní památku, jsou totožné s námitkami, které byly již řádně vypořádány v rozhodnutí o prohlášení předmětného souboru za kulturní památku a rovněž v rozhodnutí o zamítnutí opožděného rozkladu. Žaloba ani rozklad neobsahují nic, co by mohlo být důvodem pro odklon od těchto předchozích závěrů ve věci památkových hodnot areálu.
30. Dále s opakovanou námitkou žalobkyně, kterou uplatňuje i v nyní podané žalobě, že některé objekty jsou natolik poškozené zásahy z minulých dob, že by jejich obnova představovala pro žalobkyni nadměrnou ekonomickou zátěž, se Ministerstvo kultury řádně vypořádalo také v řízení o prohlášení dotčených staveb za kulturní památku. Nadto žalovaný upozorňuje, jak vyplývá z vyjádření Magistrátu města Plzně, byla žalobkyni již v minulosti nabídnuta možnost čerpání dotací na obnovu kulturní památky. Žalobkyně však této možnosti nevyužila.
31. Rovněž s další opakovanou námitkou žalobkyně, kdy je poukazováno na špatný technický a stavební stav objektu kotelny, se Ministerstvo kultury vypořádalo v rozhodnutí o prohlášení staveb za kulturní památku.
32. K námitce, že v případě bývalé papírny Piette v Plzni byly prohlášeny za kulturní památky všechny objekty v areálu, žalovaný konstatuje, že v areálu se nachází ještě celá řada dalších staveb, které k prohlášení za kulturní památku nebyly doporučeny. Soubor prohlášených objektů je již konkrétním výběrem těch památkově nejhodnotnějších staveb, na něž se shodly všechny zainteresované orgány státní památkové péče.
33. Žalovaný dále tvrdí, že žalobkyně setrvale opakuje námitky, kterými vyjadřuje obavy z očekávaného či již uskutečněného necitlivého a bezohledného postupu orgánů státní památkové péče vůči podateli rozkladu při vydávání závazného stanoviska dle § 14 zákona o památkové péči ve věci případné obnovy a úprav objektů areálu, které byly prohlášeny za kulturní památku. Žalovaný uvádí, že se stejnými námitkami se žalovaný také vypořádal dříve v rámci obou předcházejících správních řízení. Žalovaný pak kromě jiného odkazuje také na vyjádření ministra kultury z napadeného rozhodnutí o rozkladu, v němž apeloval na to, aby orgán státní památkové péče sledoval dosažení přijatelného kompromisu mezi veřejným zájmem na ochraně kulturního dědictví a soukromých zájmů vlastníků areálu na ekonomické využitelnosti svého majetku.
34. Dále žalovaný s odkazem na vyjádření ministra kultury uvedl, že obavy žalobkyně z očekávaného či již uskutečněného nepřiměřeného postupu orgánů státní památkové péče při vydávání závazného stanoviska nemohou být mimořádným důvodem pro zrušení prohlášení věci za kulturní památku, neboť vlastník má právo bránit se opravnými prostředky ve správním řízení proti rozhodnutí stavebního úřadu, jehož podkladem je předmětné závazné stanovisko na úseku státní památkové péče a následně se může takovému nepřiměřenému zásahu bránit cestou správního soudnictví. K tomuto dále

žalovaný odkázal na rozhodovací praxi NSS, která ustáleně odmítá neproporcionální zásahy orgánů státní památkové péče.

35. Žalovaný proto namítá, že nyní podaná žaloba je nedůvodná, a to i z toho důvodu, že obsahuje zejména námitky, které svým obsahem směřují vůči závazným stanoviskům dle § 14 zákona o památkové péči, která byla či budou vydána ve věci žalobkyní zamýšlených stavebních úprav předmětných staveb. To však nemůže být předmětem řízení dle § 8 zákona o památkové péči, kde je posuzováno, zda věc i nadále vykazuje památkové hodnoty ve smyslu § 2 odst. 1 zákona o památkové péči. Závazná stanoviska dle § 14 zákona o památkové péči jsou podkladem pro rozhodnutí stavebního úřadu, které je samostatně soudně přezkoumatelné v rámci správního soudnictví. Pokud je tedy žalobkyně přesvědčena, že je či bude poškozena (případným) závazným stanoviskem, pak nechť svá práva brání podáním správní žaloby proti rozhodnutí stavebního úřadu, kterému takové závazné stanovisko slouží či bude sloužit za podklad.
36. Žalovaný tedy navrhuje žalobu zamítnout pro uvedené důvody.
37. Městský soud nařídil ústní jednání ve věci na 18. 3. 2020, nicméně s ohledem na mimořádná opatření související se zabráněním šířením koronaviru SARS-CoV-2, oslovil předseda senátu strany s dotazem, zda trvají na konání ústního jednání ve věci, když dle názoru soudu je možné ve věci rozhodnout i bez jeho konání. Žalobkyně, která původně na konání ústního jednání trvala, ve svém podání ze dne 17. 3. 2020 vyjádřila souhlas s rozhodnutím ve věci bez nařízení ústního jednání.
38. V návaznosti na to žalobkyně adresovala Městskému soudu vyjádření ze dne 26. 3. 2020. V něm zopakovala svůj postoj a některé argumenty uvedené v žalobě, přičemž uvedla příklady údajných neúměrných zásahů orgánů státní památkové péče, které se udály v době od podání žaloby ve věci. Žalobkyně líčí konkrétní neúměrné nároky orgánu státní památkové péče a s nimi související vícenáklady, jež brzdí její podnikatelskou činnost a možnost volného nakládání s nabytým majetkem.

IV.

Posouzení žaloby

39. Žaloba byla Městskému soudu v Praze (dále také jen „**Městský soud**“) doručena 9. 6. 2015 do datové schránky, a byla tedy podána v zákonem stanovené lhůtě 2 měsíců od doručení napadeného rozhodnutí žalobkyni. Městský soud v Praze napadené rozhodnutí v souladu s § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „**s. ř. s.**“), přezkoumal v rozsahu žalobních bodů, přičemž podle § 75 odst. 1 s. ř. s. vycházel ze skutkového a právního stavu, který zde byl v době rozhodování správního orgánu.
40. Městský soud přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které předcházelo jeho vydání, podle § 65 a násl. s. ř. s., a dospěl k závěru, **že žaloba není důvodná.**
41. Městský soud při rozhodování vycházel zejména z následujících zákonných ustanovení.
42. Z kompletního znění § 2 a § 3 zákona o státní památkové péči.
43. Dle § 8 odst. 1 zákona o památkové péči: *„Pokud nejde o národní kulturní památku, může ministerstvo kultury z mimořádně závažných důvodů prohlášení věci nebo stavby za kulturní památku zrušit na žádost vlastníka kulturní památky nebo organizace, které na zrušení*

prohlášení věci nebo stavby za kulturní památku (dále jen „zrušení prohlášení“) prokáže právní zájem, nebo z vlastního podnětu.“

44. Dle § 8 odst. 2 zákona o památkové péči: „Ministerstvo kultury si před zrušením prohlášení vyžádá vyjádření krajského úřadu a obecního úřadu obce s rozšířenou působností, popřípadě vyjádření Akademie věd České republiky, jde-li o archeologický nález prohlášený za kulturní památku, pokud o zrušení prohlášení Akademie věd České republiky sama nepožádala. V případě, že vlastník kulturní památky není žadatelem o zrušení prohlášení, musí mu být umožněno zúčastnit se ohledání a ke zrušení prohlášení se vyjádřit.“
45. Městský soud při právním hodnocení daného případu vycházel zejména ze skutečnosti, že žaloba napadá neúspěšné uplatnění žádosti dle § 8 zákona o památkové péči, který umožňuje za splnění stanovených podmínek zrušit prohlášení věci nebo stavby (či staveb jako v tomto případě) za kulturní památku. Městský soud vzal v úvahu také průběh správního řízení o prohlášení dotčených staveb za kulturní památku, neboť to časově i věcně blízce předcházelo řízení dle § 8 zákona o státní památkové péči a věcně s ním úzce souviselo. Po zhodnocení všech předložených důkazů a tvrzení pak Městský soud učinil závěr, že podmínky pro zrušení památkové ochrany dotčených staveb nebyly naplněny, a žádost žalobkyně proto byla Ministerstvem kultury zamítnuta po právu.
46. Hlavním důvodem, pro který Městský soud učinil tento závěr, je význam řízení podle § 8 zákona o památkové péči. Přílehlavě ho vystihuje odborná literatura: „Řízení o zrušení prohlášení věci za kulturní památku není symetrické k řízení o prohlášení věci za kulturní památku podle § 3. (...) Zrušení prohlášení věci za kulturní památku není zvláštním opravným prostředkem, původní rozhodnutí o prohlášení se jím neruší, ale pozbývá právních účinků, předmětná věc tak přestává být kulturní památkou. (...) Na zrušení prohlášení věci za kulturní památku není právní nárok ani v případě, kdy jsou dány mimořádně závažné důvody, neboť posouzení vzájemného vztahu těchto důvodů a veřejného zájmu na ochraně kulturních památek musí být předmětem správního uvážení. Zákon blíže nespecifikuje, a to ani demonstrativně, jaké mimořádně závažné důvody mohou být důvodem zrušení prohlášení věci za kulturní památku. Lze rozlišit tři základní kategorie těchto mimořádně závažných důvodů.“ [VARHANÍK, J., MALÝ, S. (2011) *Zákon o státní památkové péči: komentář*. Praha: Wolters Kluwer. Dostupné v systému ASPI. Komentář k § 8 zákona o památkové péči; zvýraznění provedeno Městským soudem]. Popis těchto kategorií v citované literatuře lze zestručnit následovně: 1) faktický zánik památky či její hmotné podstaty; 2) převaha obzvláště významného veřejného zájmu (např. výstavba důležitých staveb či obrana státu); 3) stav vědeckého poznání (např. se ukáže, že památka je falzem).
47. Z uvedeného je tedy zřejmé, že řízení dle § 8 zákona o památkové péči neslouží coby další opravný prostředek ve vztahu k řízení o prohlášení věci za kulturní památku dle § 3 zákona o památkové péči, ale jeho smyslem je dodatečně zrušit památkovou ochranu v případech, kdy to ospravedlňují *mimořádně závažné důvody*. Tento závěr je sdílen také judikaturou Nejvyššího správního soudu: „*Podstatné je, že v § 8 zákona o státní památkové péči je zakotven institut zrušení prohlášení věci za kulturní památku. Nejde o žádné řízení, které by bylo opravným prostředkem proti rozhodnutí o prohlášení věci za kulturní památku (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 7. 2008, čj. 3 As 26/2008-72, a ze dne 4. 9. 2015, čj. 8 As 133/2014-51, č. 3314/2015 Sb. NSS, bod 33.). Nejde ani o přezkumné řízení k posouzení toho, zda zápis památky učiněný za účinnosti zákona o kulturních památkách do státních seznamů kulturních památek proběhl v souladu s tehdy účinnými předpisy. Na základě rozhodnutí o zrušení prohlášení věci za kulturní památku lze s účinky do budoucna z určité věci*

sejmout status kulturní památky.(...) Zrušení prohlášení věci či stavby za kulturní památku je vázáno na „mimořádně závažné důvody“, jimiž nemusí být jen jiný zájem, který v konkrétním případě převažuje nad zájmem na zachování památky (např. může jít o zájem na obraně státu). (...) Jde o řízení o žádosti, v němž tíží primárně žadatele břemeno tvrzení a břemeno důkazní k tomu, že jsou dány skutečnosti hodnověrně vyvracející, že by věc měla vlastnosti kulturní památky. Jelikož řízení o zrušení prohlášení věci za kulturní památku není žádným revizním řízením vůči předchozím řízením či postupům správních orgánů, ale řízením určeným ke zkoumání faktických vlastností věci a skutkových dějů či existence konkurujících zájmů k zájmu na památkové ochraně, nevystávají zde problémy s tím, že nejde o řízení omezené lhůtou. V právním řádu tak existuje prostředek (§ 8 zákona o státní památkové péči), který za určitých podmínek skýtá možnost hodnotit, zda trvají věčné znaky, jimiž zákon vymezuje kulturní památku.“ (Rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 2. 2018, č. j. 9 As 330/2016 – 192, 3712/2018 Sb. NSS, body 81 – 85; zvýraznění provedeno Městským soudem.)

48. Městský soud tedy podanou žalobu nazíral prizmatem, které vychází z předestřené výkladu § 8 zákona o památkové péči. Hodnotil, zdali orgány obou stupňů nepochybily, když zamítly žádost žalobkyně o zrušení prohlášení dotčených staveb za kulturní památku.
49. Jak bylo naznačeno shora, Městský soud se s argumentací žalobkyně nemohl ztotožnit. Je tomu tak proto, že žalobkyně tvrdí skutečnosti a právní argumenty ve skutečnosti míjí podstatu řízení dle § 8 zákona o památkové péči a *de facto* se snaží zvrátit výsledek řízení o prohlášení dotčených staveb za kulturní památku. Městský soud souhlasí s žalovaným, který uvedl, že žalobkyně v žalobě opakuje *de facto* stejné věcné námitky, které uplatnila již v řízení o prohlášení staveb za kulturní památku a následně v řízení o žádosti na zrušení rozhodnutí o prohlášení dotčených staveb za kulturní památku. Tyto však nejsou způsobilé být *mimořádně závažnými důvody*, jež by legitimizovaly zrušení památkové ochrany, a žalobkyně tedy v tomto řízení neunesla procesní břemena.
50. Tento závěr podporuje také skutečnost, že žalobkyně krátce před podáním žádosti dle § 8 odst. 1 zákona o památkové péči, podala opožděně rozklad proti rozhodnutí Ministerstva kultury o prohlášení dotčených staveb za kulturní památku (v řízení dle § 3 zákona o památkové péči), čímž se připravila o možnost eventuálního soudního přezkumu rozhodnutí o podaném rozkladu, který byl zamítnut pro opožděnost. Tato časová souslednost pouze umocňuje dojem, že žalobkyně využívá řízení dle § 8 zákona o památkové péči jako opravný prostředek ke zhojení předchozího neúspěšného vzdoru proti prohlášení dotčených staveb za kulturní památku. Zdá se totiž krajně nepravděpodobné, že by se stav dotčených staveb změnil během přibližně 2 měsíců, které uplynuly od pravomocného rozhodnutí o rozkladu v řízení o prohlášení dotčených staveb za kulturní památku a podáním žádosti o zrušení tohoto prohlášení.
51. K jednotlivým námitkám žaloby pak Městský soud uvádí následující.
52. Žalobkyně namítá, že se žalovaný nevypořádal s důkazy, které navrhla v řízení, a že celkově neprovedl řádné dokazování ve vztahu k důvodům zrušení památkové ochrany, a tudíž neobjasnil skutečný stav věci. Dále namítá, že vyjádření oslovených správních orgánů citují svá předchozí vyjádření anebo na ně odkazují. V neposlední řadě pak žalobkyně tvrdí, že žalovaný nijak nevypořádal jím předložený Stavebně-technický průzkum objektu bývalé kotelny z roku 2011.

53. Městský soud neshledal uvedený žalobní bod jako důvodný. Rozhodnutí obou stupňů vychází z několika vyjádření oslovených správních orgánů a rovněž srozumitelným způsobem reagují na námitky uplatněné žalobkyní. Je pravda, že tak nezřídka činí s odkazem na rozhodnutí vydaná v řízení o prohlášení dotčených staveb za kulturní památku, nicméně v takovém postupu nelze shledávat nezákonnost spočívající např. v nesrozumitelnosti hodnocení důkazů, svévoli apod. S ohledem na faktickou provázanost obou řízení takový způsob odkazování Městský soud považuje za srozumitelný a nijak se nedotýkající práv žalobkyně. Tímto způsobem bylo reagováno i na předložený Stavebně-technický průzkum objektu bývalé kotelny z roku 2011, což Městský soud považuje za přiměřené. Ostatně nelze žalovanému a vyjadřujícím se správním orgánům vyčítat, že některá svá vyjádření opakuje, cituje a odkazuje, když žalobkyně uplatňuje opakovaně tytéž námitky.
54. Z obsahového hlediska pak vypořádání jednotlivých tvrzení a důkazů nevykazuje znaky nezákonnosti, když veškerá argumentace vykazuje racionální základ, a nelze ji tedy hodnotit jako excesivní, nedostatečnou či jinak nezákonnou. Rovněž rozsah získaných informací pro zhodnocení případu považuje Městský soud za dostatečný. Žalovaný (resp. prvostupňový orgán) si rovněž v souladu s § 8 odst. 2 zákona o památkové péči vyžádal vyjádření krajského úřadu a obecního úřadu obce s rozšířenou působností. Za jejich účasti pak uspořádal místní šetření v areálu bývalé papírny, kterého se zúčastnila sama žalobkyně.
55. Další žalobní námitkou je porušení zásady legitimního očekávání, kdy žalobkyně uvádí, že Ministerstvo kultury přistupuje k žalobkyni, resp. dotčeným stavbám odlišně než k jiným průmyslovým historickým areálům v blízkém okolí.
56. Ani tuto námitku Městský soud neshledal důvodnou. Je tomu tak proto, že tato námitka nijak nesouvisí s předmětem řízení dle § 8 zákona o památkové péči. Městský soud opakuje, že jeho smyslem je přezkum skutečnosti, zdali jsou stále přítomny důvody, pro něž byly předmětné stavby prohlášeny za kulturní památku. V tomto ohledu se jeví žalobní námitka jako irelevantní a svým obsahem náleží do řízení o prohlášení dotčených staveb za kulturní památku dle § 3 zákona o památkové péči, kde již byla (dle názoru Městského soudu řádně) vypořádána.
57. Žalobkyně dále namítá neúměrnou délku řízení, kterou byl dle jejího názoru postup orgánů památkové péče poznamenán. Uvádí, že napadené rozhodnutí bylo vydáno až téměř po roce od podání rozkladu. Dále zmiňuje, že o záměru rozhodnutí o památkové ochraně dotčených staveb byla informována Odborem památkové péče Magistrátu města Plzeň již v roce 2008, a od té doby jí mělo být v podstatě znemožněno svobodné nakládání s jejím majetkem, aniž by byl omezen řádným vyhlášením ochrany veřejného zájmu. Tím měla být zkrácena ve svých ústavních právech.
58. Městský soud i tuto námitku neshledal jako důvodnou. Po přezkoumání správního spisu zjistil, že o rozkladu žalobkyně skutečně bylo rozhodnuto až přibližně po roce, což není rozhodně v souladu s lhůtami pro vydání rozhodnutí stanovenými v § 71 správního řádu a Městský soud pro takové průtahy nenašel ve správním spise ospravedlnění, nicméně z hlediska přezkumu zdejší soudem se nejedná o takovou vadu, která by zakládala takovou míru nezákonnosti v postupu žalovaného, jež by vedla ke zrušení napadeného rozhodnutí. Rovněž nelze očekávat, že by případné zrušení vedlo k vydání odlišného rozhodnutí ve věci. Žalobkyně měla v případě nesouhlasu s (ne)postupem žalovaného použít příslušné prostředky obrany proti nečinnosti správních orgánů.

59. Co se týče argumentu, že žalobkyně coby vlastník byla zkrácena na svých ústavních právech omezením svobodného nakládání s majetkem, Městský soud uvádí, že tento nelze považovat na případný, protože opět věcně nespadá do předmětu řízení dle § 8 zákona o památkové péči a Městskému soudu tak nepřísluší ho přezkoumávat. Městskému soudu tak nezbývá než žalobkyni odkázat na jiné právní nástroje ochrany jejích práv.
60. V části 2 podané žaloby jsou namítány „věcné“ důvody, pro něž má být napadené rozhodnutí věcně nesprávné. Vzhledem k výše uvedenému nezbývá Městskému soudu než všechny tyto důvody odmítnout jako nepřipadné. Všechny uplatněné argumenty směřují proti konkrétním důvodům, pro něž byly dotčené stavby prohlášeny za kulturní památky a které byly rovněž vypořádány v předcházejícím řízení vedeném dle § 3 zákona o památkové péči. Žalobkyně také namítá nezákonný postup orgánů památkové péče při snahách o rekonstrukci dotčených budov. V tomto směru je nutno dát za pravdu žalovanému, který správně uvádí, že pokud se cítí žalobkyně dotčena na svých právech takovým postupem orgánů památkové péče (typicky v rámci stavebního řízení) může se bránit příslušnými procesními prostředky (odvoláním proti předmětnému rozhodnutí, žalobou ve správním soudnictví). Takovým prostředkem ovšem není řízení o zrušení památkové ochrany ve smyslu § 8 zákona o památkové péči.
61. Žalobkyně tedy nepředkládá žádný *mimořádně závažný důvod*, pro který by měla být památková ochrana zrušena, a Městský soud tedy žalobě nemohl vyhovět. Současně v postupu orgánů obou stupňů neshledal žádnou nezákonnost, která by Městský soud vedla ke zrušení napadeného rozhodnutí.
62. Na okraj Městský soud uvádí, že ani po přezkoumání původního řízení o prohlášení dotčených staveb za kulturní památku neshledal v postupu Ministerstva kultury namítané nesprávnosti a současně neshledal, že by Ministerstvo kultury nezákonně vybočilo z mezí svého správního uvážení, kterým se řídí při prohlášení věcí a staveb za kulturní památky. Prohlášení dotčených staveb za kulturní památku je tak nutno vnímat jako zákonem (a judikaturou nejvyšších soudů – např. nález Ústavního soudu ze dne 23. 6. 1994, sp. zn. I. ÚS 35/94; N 36/1 SbNU 259) aprobovaný zásah do vlastnického práva, který má veřejná moc za úkol přiměřeně kompenzovat. Vlastníci kulturních památek jsou tak nuceni snést určitá omezení svých vlastnických práv v důsledku veřejného zájmu na zachování kulturních hodnot. Tyto zásahy pak samozřejmě nesmí ze strany příslušných orgánů veřejné moci přesahovat nezbytnou intenzitu k naplnění svého účelu.

V.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

63. Na základě všech shora uvedených skutečností dospěl Městský soud v Praze k závěru, že žaloba není důvodná a ve smyslu § 78 odst. 7 s. ř. s. ji zamítnul.
64. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobkyně neměla v řízení úspěch a žalovanému žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Shodu s prvopisem potvrzuje X

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 14. dubna 2020

JUDr. Slavomír Novák v.r.
předseda senátu